

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **I. K.**, zast. Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem se sídlem AK IČR, o. s., Jana Zajíce 36, Praha 7, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 9. 2005, č. j. 59 Az 228/2004 - 18,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2004, č. j. OAM-3490/VL-20-05-2004. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost o azyl stěžovatele jako zjevně nedůvodnou dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že nesouhlasí s výše uvedeným rozsudkem, aniž by specifikoval důvody pro podání kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel pouze v obecné rovině namítal, „důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., krajský soud posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem a má obavu z nuceného opuštění České republiky a návratu do vlasti, jinak kasační důvody nekonkretizoval. Navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení; kromě toho požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů, o osvobození od soudních poplatků a o tlumočníka. Požádal též o to, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek; tato žádost se však, s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti, stala bezpředmětnou.

Ve věci ustanovení právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti nebyl stěžovateli pravomocným usnesením krajského soudu ze dne 26. 6. 2006, č. j. 59 Az 228/2004 - 48 ustanoven advokát. Dne 26. 9. 2006 předložil stěžovatel plnou moc ze dne 23. 9. 2006 udělenou advokátovi Mgr. A. Perepečenovi. Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 5. 10. 2006, č. j. 59 Az 228/2004 - 56 právního zástupce stěžovatele vyzval, aby do 1 měsíce od doručení usnesení doplnil kasační stížnost o důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a uvedl rozsah, v jakém rozhodnutí napadá. Současně zástupce poučil

o tom, že nebude-li kasační stížnost ve lhůtě doplněna, soud kasační stížnost odmítne. Kasační stížnost ve stanovené lhůtě ani později doplněna nebyla.

Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížnost věcně projednat a odmítl ji z následujících důvodů:

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Jelikož se jí zpochybňuje pravomocné rozhodnutí krajského soudu, stanoví zákon poměrně přísně její obsahové náležitosti. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (ust. § 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu – tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecně vymezenými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. Důvody uvedenými v kasační stížnosti je pak Nejvyšší správní soud vázán (ust. § 109 odst. 3 s. ř. s.).

V daném případě se stěžovatel v kasační stížnosti omezil na vyslovení nesouhlasu s rozhodnutím soudu, ale žádným způsobem důvody kasační stížnosti nespecifikoval a nekonkretizoval. Pouze v obecné rovině namítal, že krajský soud posoudil kauzu v rozporu s platným právním řádem, shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu a obává se návratu do země původu, aniž by ke svým tvrzením uvedl konkrétní argumentaci. Bez bližší konkretizace však nelze stěžovatelem uvedené důvody podřadit pod žádný z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. Taková tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností jsou však stižená nemožností jejich přezkoumání kasačním soudem. Jde o námitky jen formální, bez věcného obsahu. Obecně namítané vady nemůže ani Nejvyšší správní soud namísto stěžovatele sám aktivně vyhledávat, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejich důvodů leží na stěžovateli v důsledku dispoziční zásady, která ovládá i řízení o kasační stížnosti.

V projednávané věci kasační stížnost stěžovatele zákonné náležitosti neobsahovala. Krajský soud právního zástupce stěžovatele správně vyzval k odstranění vad a stanovil k tomu lhůtu odpovídající zákonu. Neodstranění vad podání (chybějící kasační důvody) brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn a v řízení proto nelze pokračovat. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle ust. § 37 odst. 5 ve spojení s ust. § 106 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud připomíná, že obdobnou otázkou se již zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. ze dne 21. 11. 2006, č. j. 5 Azs 123/2006 - 62, v němž vyslovil názor, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatel v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení postupovaly v rozporu s platným právním řádem a zákonem 325/1999 Sb., pokud sám neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

V případě požadavku stěžovatele na ustanovení tlumočníka v kasačním řízení Nejvyšší správní soud uvádí, že nevyšla najevo potřeba ustanovit tlumočníka, neboť stěžovatel byl zastoupen zástupcem z řad advokátů a tento je kvalifikován k tomu, aby dostatečným způsobem hájil zájmy stěžovatele.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel je zastoupen právním zástupcem, žádost uvedená v kasační stížnosti o jeho ustanovení je za dané situace zcela bezpředmětná.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. února 2007

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu